

1492.00
1608.
18440

Sortirà el 10 i 25 de cada mes

Redacció i Administració:
Passeig del Triomf, 51, 1.er 1.ra

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realitza la Unió, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevol que sia llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques i socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSEMBLEA DE LA UNIÓ CATALANISTA).

EDITORIAL

De Cara al Món

EN Bofill i Matas, fou el primer que en les rengleres de la Lliga Regionalista aixecà la bandera del «Catalunya endins» enfront de l'«Espanya Gran» tòpic inventat pel nacionalista-imperialista N'Enric Prat de la Riba i explotat pels actuals capdevaners de l'efusionisme.

Aquest Catalunya endins, que els nacionalistes radicals practicaven ja de temps, procurant posar en les pregoneses de la nostra raça catalana, en la sina feconda de la nostra nacionalitat, la força espiritual i material necessària per a complir els nostres destins de nació sobirana, foragitant de casa nostra, de l'ànima nostrada, del esperit del nostre poble, tot ço foraster que dués bones centúries de dominació estrangera havien superposat a les nostres característiques nacionals, debilitant el nostre esperit de raça, aquest *Catalunya endins*, devem completar-lo amb un enèrgic *de Cara al Món*, deixant per un mai més de mirar de cara al Ebre, per a fitar el nostre esguard seré de cara al mar, de cara a la muntanya, de cara al sol ixent.

Predicant amb l'exemple preguem avui als patriotes poblenovins, que oblidin la vergonyosa posta de sol marroquina i per damunt del Pirineu esguardin ço que s'esdevé enllà del Rin.

L'ocupació de la conca del Rhur per la França mig ofegada sota el pes de les devastacions atilianes portades a cap durant la gran guerra per l'enemic invasor, és una lliçó de gosadia assenyada que cal anotar curiosament en el nostre dietari patriòtic per tal d'extreure'n els ensenyaments adequats a la nostra santa causa.

Abans de *gosar* la França fou amonestada seriosament per l'Anglaterra i altres nacions interessades; tots els periòdics *sensats* d'arreu del món s'esglaiaren davant les conseqüències caòtiques d'aital procedir i els mals averanys foren dits i repetits per polítics de totes les tendències. Tothom predicava *seny* i demanava paciència.

Al moment d'*actuar* la França procedint metòdicament i serena a l'ocupació de la dita conca al tolle-tolle general s'hi afegiren, les amenaces d'Alemanya, la còlera dels grans industrials, el poder de l'Alta Banca que arribà fins a movilitzar les forces polítiques més extremistes.

La França, però, serena i confiada, forta en son dret a la vida i en la justícia de les reparacions degudes desafia gosaradament la tempesta i afirmà rodonament la seva voluntat inbranlable i la seva fé ardidada en els destins del seu poble.

Avui, l'Anglaterra accepta el fet consumat, la premsa mundial comenta quasi favorablement l'ocupació i el govern alemany es bat prudentment en retirada promentent la cancelació del seu deute.

La França pacient i assenyada fou burlada per enemics i aliats amb vagues promences i polítiques maniobres. La França agosarada, obté totseguit resultats positius amb la aquiescència de tothom.

Pensem nosaltres catalans que hem passat un quart de segle fent del *seny* una virtut bàsica de la nostra raça, si no és hora ja de pensar que la gosadia escau més a tots aquells qui tenen quelcom per a reclamar i molt per a exigir.

Els dos separatismes

Es parla tant dins Catalunya i a l'estranger del separatisme estudiant el plet català i les seves possibles solucions dintre i fora del estat espanyol, que volem nosaltres també dins la nostra modesta esfera, estudiar un xic això del separatisme per a escatir qui són els separatistes dins la Península Ibèrica.

Fullejant l'història trobarem que l'actual unitat territorial de la monarquia espanyola fou obtinguda pel casament de Ferran d'Aragó, sobirà del reialme d'Aragó i compte rei de Catalunya, amb Isabel la

Catòlica, sobirana de Castella, la qual havia ja absorbit Lleó, Astúries, Galícia i Portugal.

Amb aquesta unió político-geogràfica quedaren reconeguts els drets respectius dels pobles agermanats quedant vigents a Catalunya i a Aragó totes les lleis, usos i costums d'ambdós pobles.

Castella però, ha estat sempre dominadora i absorbent i prompte procurà imposar les seves lleis, les seves costums i la seva llengua a Aragó i Catalunya, com expulsava els moros i els jueus de la Península per tal d'obtenir la hegeomonia i l'unitat rel·ligiosa.

Després de manta escomesa vingué per fi 1714 i el Decret de Nova Planta i Castella començà descaradament a destruir tot ço català, a separar tot ço característic de la nostra raça.

Pretenent que tant espanyols som nosaltres com ells, començaren per *separar* del govern espanyol tota la legislació catalana i els organismes polítics catalans, *separaren* de l'administració de justícia espanyola les costums i lleis catalanes i la llengua catalana, *separaren* de l'escola espanyola la llengua catalana, l'història de Catalunya, i la geografia de la nostra terra, *separaren* de Barcelona ciutat segons ells tant espanyola com qualsevol altra tot el comerç amb les Amèriques reservat als ports de Cadiz i del Nord de la Península, i acaben de *separar* de l'Acadèmia espanyola, la llengua catalana donant al castellà el títol de *lengua espanyola*.

Podem doncs afirmar que la política del estat espanyol sota l'hegeomonia de Castella ha estat una política francament *separatista* de tot ço que constitueix les característiques del poble català, de Catalunya.

L'estat espanyol, els castellans són doncs separatistes, però no separatistes teòrics, separatistes com a aspiració per a resoldre el problema català sino que son separatistes pràctics amb un separatisme real i efectiu que han aplicat, apliquen i aplicaran en totes les relacions entre l'estat espanyol i les seves parts integrants Castella i Catalunya segons ells. Ells volen i practiquen l'unitat del estat espanyol a base de la separació de tot ço que d'aprop o de lluny sigui peculiar del poble català. S'ha aixecat mai cap fiscal de la justícia espanyola per a condemnar aquest separatisme constant i sistemàtic?

El separatisme català fins avui no és més que una aspiració, no és encara una realitat ni una actuació i ja s'aixequen veus condemnant-lo i demanant pels separatistes tot el rigor de les lleis espanyoles. Perquè aquest tracte tant desigual?

Si ells declaren que el català no és idioma espanyol, que les lleis catalanes no son lleis espanyoles, que les escoles catalanes no són escoles espanyoles, que la història de Catalunya no és història espanyola, que volen que declarem nosaltres els catalans després de doscents anys de servitud?

L'única cosa que podem dir és que quan ells ho diuen alguna raó tindran per a dir-ho i que no som nosaltres els separatistes que són ells els que ens separen i ens ensenyen en que consisteix pràcticament ço que hom anomena avui separatisme.

IRREDENT

Avant sempre

En el nostre camí devers l'assoliment de la plenitud de vida de la nostra raça hem sofert una ensopegada. Hem estat denunciats per la justícia espanyola per l'article editorial del nostre últim número, inspirat pel diputat per Catalunya En Francesc Macià.

No ens ha sorprès ultramesura el contratemps esmentat. Sabem que el camí de la verdadera justícia és un camí accidentat i que als redemptors solen crucificar-los. Procurarem evitar les molesties que ens ocasionen aquests topaments amb la justícia oficial: registres en plena nit, repetides visites al Palau de Justícia i demés, però no torçarem pas el nostre pas, ni regularem la nostra embranzida devers l'ideal de llibertat i justícia a que aspirem.

Que la justícia espanyola compleixi la seva tasca com cregui convenient, que nosaltres continuarem laborant per a la implantació de la nostra Justícia, la catalana.

**

No essent-nos possible remerciar particularment a tants d'amics i companys de causa, que ens han expressat la simpatia i ajut llur amb motiu del contratemps sofert ho fem des de les planes del nostre periòdic agraint a tots la adhesió que representa a la nostra obra.

El nostre amic En Lluís Vives i Poblet ens ha tramés el següent telegrama que agraim com se mereix.

«Montblanch.—Enterat denúncia ICÀRIA NACIONALISTA, soc amb vosaltres.

Comentaris

Qui son els patriotes?

Un general francès arribant a una vila estrangera es trobà amb gran munió de compatriotes i entre ells hi abundaven els emboscats. Perquè ho havien sigut, ara extremaven les manifestacions de patriotisme, però per més que facin mai de la vida el seu defici trobarà un consol. Mentre que n'hi havia dos d'altres de més humils: Un que havia estat a la guerra i un altre que hi havia perdut un fill. El general que era tot un home, va fer dos petons al pare i va encaixar amb el jove soldat. Allí tothom cridava «Visca la França». Però ells foren els únics que varen poguer plorar.